

talte endelig, at det ikke havde været Tanken, at Spørgsmaalet om Mislighedens Tilstedeværelse skulde kunne bedømmes af Domstolene. Det er Regjeringen, sagde han, som nærmest er kaldet til at bedømme, hvorvidt en Mand, efter hvad der er passeret, kan antages at have den Agtelse og Tillid, som er nødvendigt for det Embede, Regjeringen har overdraget ham, og han udtaalte derfor, at der var fuld Anledning til at udarbejde et Forslag til en nøjagtigere Bestemmelse af § 6, som da kunde forelægges for Rigsdagen. Det var i 1862, at disse Udtalelser fandt Sted, men vi ere nu i 1867 ikke komne videre. Dengang var § 6 og den Anvendelse, den fik ved Domstolene, i høi Grad til Ulempe for Rigsdagen, idet den lammede dennes frie Beslutning, og det Samme er skeet nu; men hvis den her omtalte og bebudede Forandring af § 6 var skeet i Løbet af de senere herrundne Aar, vilde vi idag være komne til et heldigere Resultat. Jeg antager ikke, at Regjeringen har til Hensigt i denne Session at forelægge et Forslag til en ny Pensionslov, og det vilde naturligviis ikke kunne være til videre Gavn, om man i saa Henseende benyttede det private Initiativ; men jeg vil tillade mig at lægge den ærede Minister paa Sinde, at han, naar han i næste Session, hvad der vel maa være hans Mening, indbringer et Forslag til en ny Pensionslov, drager Omsorg for, at § 6 bliver redigeret paa den Maade, som han, efter hvad jeg nu har oplyst, selv har erkendt for at være den rigtige. Redaktionsforandringen behøver selvfølgelig ikke at være meget stor; det er vistnok tilstrækkeligt at sige, at Spørgsmaalet om Betingelserne for Paragraphens Anvendelse ikke skal kunne bringes for Domstolene. Derimod vilde det efter min Mening paa ingen Maade gaae an at forandre Paragraphen i den Retning, som det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Hage) — hvis jeg ikke misforstod ham — antydede. Hvis det var det ærede Medlems Mening, at § 6, saaledes som den nu foreligger, kunde hjemle den Fortolkning, at Regjeringen ikke kunde anvende den, uden at der iforveien forelaa en Dom for, at en Mislighed var tilstede, vilde en saadan Mening være urigtig (Hage: Den Me-

ning har jeg netop bekæmpet!); men hvis det derimod var det ærede Medlems Mening, at man skulde ændre Paragraphen i denne Retning, vilde den derefter efter min Mening blive ganske eller saagodtsom uanvendelig.

Carlsen: Da jeg egentlig ikke i sin Tid har havt nogen afgjørende Indflydelse paa denne Sag, havde jeg ikke tænkt paa at tage Ordet; men da det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) har opfordret mig til bestemt at sige, deels, saavidt jeg forstod ham, hvorfor jeg ikke havde indstillet Baron Bretton til Afsked som Stiftamtmand, og dernæst, om jeg, hvis jeg var kommen til at gjøre Indstilling, vilde have indstillet ham til Afsked efter den ene eller den anden Paragraph i Pensionsloven, saa skal jeg tillade mig at yttre et Par Ord om Sagen, navnlig om de Forhold, hvorom der er blevet reist Spørgsmaal. Grunden til, at jeg ikke gjorde Indstilling om den paagjældende Mandes Afskedigelse, laa simpelthen deri, at jeg gik af, inden jeg blev sær- dig med Sagen; jeg gik nemlig af kort efter, at den i vedkommende Skrivelse fra mig til Finantsministeriet omtalte Ministerconferens havde fundet Sted. Skulde jeg have gjort Indstilling, vilde jeg ganske vist, efter hvad der forelaa, have indstillet den Paagjældende til Afsked efter Pensionslovens § 1, og jeg vilde altsaa forsaavidt have handlet i Overensstemmelse med, hvad der senere er skeet. Jeg vilde navnlig have indstillet vedkommende Embedsmand i Henshold til de Ord, som findes i § 1: „Svagelighed eller anden ham utilregnelig Marsag“. De ærede Herrer ville kunne forstaae, at man ofte kan være i nogen Forlegenhed med, naar man nødes til at udtale sig, hvorledes man skal udtrykke, hvad der har været den egentligt afgjørende Grund til at tage en Beslutning om at indstille en Embedsmand til at gaae af. Jeg troer, at der er faldet saadanne Pittringer nok her, at man vil kunne forstaae, hvorledes den daværende Justitsminister betragtede Forholdene, og af hvad Grund han kom til det Resultat med Hensyn til Brettons Forhold til den Staarupgaardske Sag, som han kom til. Jeg kan i det Helse taget i saa Henseende erklære mig enig med